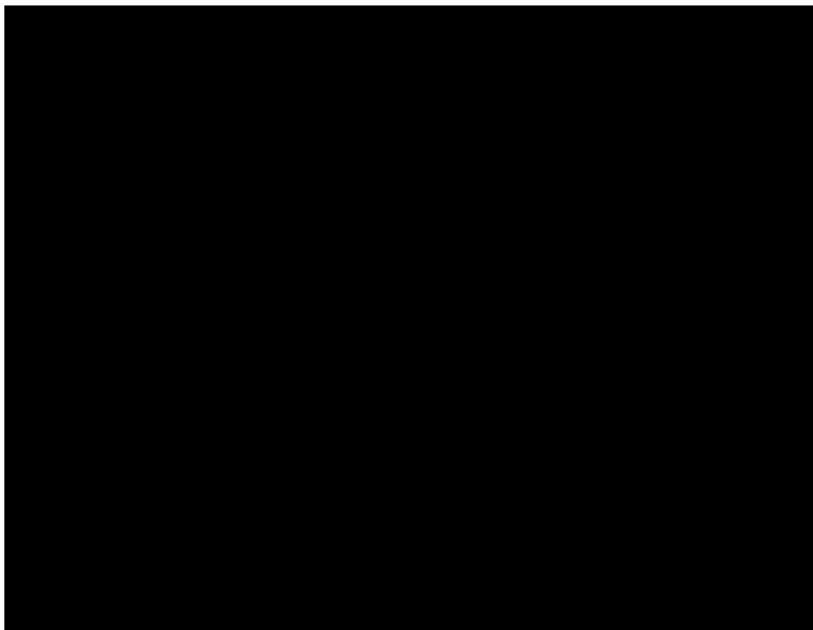

Alkotmánybíróság

1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

Postacím: 1535 Budapest, Pf. 773.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10 / 682-0 / 2016
Érkezett:	2016 ÁPR 06.
Példány:	1
Melléklet:	8 db
Kezelőiroda:	ZI

**alkotmányjogi panasz
indítványa**

az egyes fogyasztói kölcsönszerződésekből
eredő követelések forintra átváltásával
kapcsolatos kérdések rendezéséről szóló
2015. évi CXLV. törvény egyes rendelkezéseivel szemben az **Abtv. 26. § (2) bekezdése**
szerint.

Budapest, 2016. április 1.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

[REDACTED] a továbbiakban: „Indítványozó”) kívül jegyzett és jelen alkotmányjogi panaszhoz I/1. szám alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőjeként a Tisztelt Alkotmánybírósághoz az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: „Abtv.”) 26. § (2) bekezdése alapján:

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: „Abtv.”) 41. § (1) bekezdésének alkalmazásával állapítsa meg az egyes fogyasztói kölcsönszerződésekből eredő követelések forintra átváltásával kapcsolatos kérdések rendezéséről szóló 2015. évi CXLV. törvény (a továbbiakban: „Törvény”) 1. § (1) bekezdés b) pontjának, 1. § (2) bekezdés d) pontjának, 3. § b) pontjának, 4. §-ának, 5. §-ának, 15. §-ának, a 18. §-ának, 20. §-ának, 21. §-ának és a 24. § (2) bekezdésének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azokat.

A Tisztelt Alkotmánybíróság hatásköre Magyarország Alaptörvénye (a továbbiakban: „At.”) 24. cikkének c) pontján, valamint az Abtv. 26. § (2) bekezdésén alapul.

Az Indítványozó jogosultsága az Abtv. 26. § rendelkezésein alapul.

A jelen alkotmányjogi panasz indítvány (a továbbiakban: „Panasz”) – figyelemmel a Törvény 2015. október 5-i hatálybalépésére [vö. a Törvény 22. §-a; l. még az I/2. szám alatt csatolt 2015. október 2-i Magyar Közlöny tartalomjegyzékét] – az Abtv. 30. § (1) bekezdésének, illetve az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat (a továbbiakban: „Ügyrend”) 28. § (1)-(2) bekezdésének megfelelően határidőben került előterjesztésre.

A jelen Panaszt az At.-ben biztosított jogállamiság elvéből levezethető szerzett jogok védelmének [At. B. cikk (1) bekezdése], az emberi méltósághoz való jogból levezethető önrendelkezési jog [At. II. cikk], a tulajdonhoz való jognak [At. XIII. cikk] a diszkrimináció tilalmának [At. XV. cikk (1)-(2) bekezdése] valamint a bírósághoz forduláshoz való jognak [At. XXVIII. cikk (1) bekezdése] a sérelmére alapítom.

A Tisztelt Alkotmánybíróság eljárása az Abtv. 54. § (1) bekezdése értelmében illetékmentes.

A kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. Befogadhatóság

1.1. Személyes, közvetlen és aktuális érintettség

Az Indítványozó készfizető kezességét vállalt (l. az I/3. szám alatt csatolt mellékletet) egy motorkerékpár kölcsönszerződés vonatkozásában (l. az I/4. szám alatt csatolt mellékletet). A kölcsön devizaalapú kölcsön volt (vö. „A kölcsön adatai”-val a szerződésben). A kölcsönszerződést (MBHC07/053323) a pénzügyi intézmény 2010. november 22-én azonnali hatállyal felmondta (l. az I/5. szám alatt csatolt melléklet második bekezdését), és az abból szár-

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/6820/2016
Érkezett:	2016. ÁPR. 06.
Földöny:	1
Melléklet:	8
Kezelőiroda:	RS

mazó követelést (200020638) azóta is szándékában áll érvényesíteni az Indítványozóval szemben (I. az I/6. szám alatt csatolt melléklet keretes részét).

Az Indítványozó a Törvénynek mindazon rendelkezései személyében érintik, amelyek „a pénzügyi intézmény által már felmondott fogyasztóval kötött devizaalapú kölcsönszerződésből eredő, a pénzügyi intézmény vagy a vele összevont alapú felügyelet alá tartozó pénzügyi intézmény által devizában még nyilvántartott követelés”-sel, illetve annak forintosításával kapcsolatosak, hiszen a fentiek szerint az Indítványozóval szemben az engedélyes követeléskezelő éppen ilyen követelést kíván érvényesíteni [Törvény 1. § (1) bekezdés b) pontja, 3. § b) pontja, 15. § (1) bekezdése, 24. § (2) bekezdése].¹ A kezességi jogviszony miatt – éppen a kezesi jogok csorbításán és a diszkrimináción keresztül – az Indítványozó a Törvény 4-5. §-val, 15. § (2) bekezdésével, illetve 18. §-ával kapcsolatban is személyesen érintett.

Fennáll a közvetlen érintettség is, hiszen a tartozás külön bírói döntés nélkül is fennáll, illetve a Törvény szerinti forintosítást (ideértve a tájékoztatók kiküldését) is külön bírói döntés nélkül végre kell a pénzügyi intézménynek hajtania, valamint a különböző joghatások (pl. a főadósi nyilatkozási lehetőség megnyílt a forintosítás mellőzését illetően) is bírói közvetítés nélkül állnak be.

Az Indítványozó érintettsége aktuális, hiszen egyrészt a tartozás érvényesítésével való fenyegetettség ma is fennáll, a tartozás kiegyenlítése máig nem történt meg (vö. az I/7. szám alatt csatolt melléklettel), másrészt pedig a 2016. március elejéig végrehajtandó forintosítás (illetve a tájékoztatók kiküldése, nyilatkozási lehetőség megnyílt a forintosítás mellőzését illetően stb.) elmaradt az Indítványozó esetében [I. az I/5. szám alatt csatolt melléklet, valamint az I/7. szám alatt csatolt melléklet utolsó bekezdését].

Mivel a Törvény 20-21. §-a a forintosítással kapcsolatos „jogorvoslat”-ról rendelkezik, amennyiben ennek kapcsán a bírósághoz fordulás jogát valamennyi potenciális érintett vonatkozásában kizárják (ahogyan ez a Törvényben ténylegesen meg is történik), akkor az előbbiekre szerinti személyes, közvetlen és aktuális érintettség a bírósághoz fordulás jogának sérelmével kapcsolatban is fenn kell, hogy álljon ugyanazon érintettek esetében.

1.2. A Törvény közvetlen, bírói döntés nélküli hatályosulása

A forintosítás, a kapcsolódó tájékoztatók kiküldése (illetve ennek megfelelően adott esetben ezek elmaradása) a Törvény értelmében külön bírói közreműködés nélkül megy végbe (közvetlen hatályosulás). A Törvény már hatályba lépett, a forintosítás határideje is lejárt már [vö. a Törvény 15. § (2) bekezdésével, 18. § (1) bekezdésével], azaz a hatályosulás időben is megtörtént már.

1.3. A jogsérelem bekövetkezte

Az Indítványozó nem kapta meg a Törvény szerint a forintosítás kedvezményét (l. részletesen a jelen Panasz 3. pontjában, illetve az 1.1. pont utolsó előtti bekezdésében), illetve a kapcsolódó tájékoztatókat. Ugyancsak már most is fennáll az a jogsérelem, hogy a Törvény elzárja az Indítványozót attól, hogy bírósághoz forduljon.

¹ Az Indítványozó potenciálisan érintett lehet a Törvény 1. § (2) bekezdés d) pontja alapján annak kapcsán, hogy a pénzügyi intézmény a követelést a felmondást követően is már, illetve később a követeléskezelő is [I. az I/7. szám alatt csatolt melléklet utolsó bekezdését] – állításuk szerint – már forintban tartották nyilván, azaz azt már a Törvény hatálybalépése előtt forintosították. Ezzel kapcsolatban a pénzügyi intézménnyel és a követeléskezelővel vita áll fenn, l. még részletesebben a jelen Panasz 3. pontját.

1.4. A hatékony jogorvoslati eljárás hiánya

A Törvény 20-21. §-a nem biztosít hatékony jogorvoslatot az Indítványozó sérelmére: Az, hogy adott esetben nyitva áll a pénzügyi intézménnyel való „levelezés” lehetősége,² egyáltalán nem tekinthető jogorvoslatnak; illetve ha annak is lenne tekinthető, akkor semmiképpen sem hatékony jogorvoslat.

2. Az alaptörvény-ellenességet okozó rendelkezések csoportosítása

A Törvény jelen Panaszban tárgyalt, alaptörvény-ellenességet okozó rendelkezései alapvetően három csoportba, azaz három probléma köré csoportosíthatóak.

A Törvény a tárgyi hatályának meghatározása során [Törvény 1. § (1) bekezdés b) pontja, 1. § (2) bekezdés d) pontja, 3. § b) pontja, 15. § (1) bekezdése, 24. § (2) bekezdése] különbséget tesz a pénzügyi intézmény (vagy a vele összevont felügyelet alá tartozó pénzügyi intézmény) felé, korábban a pénzügyi intézmény által felmondott fogyasztóval kötött devizaalapú kölcsönszerződésből eredően fennálló követelések – így azok kötelezettjei – között a szerint, hogy a nevezett követelések vonatkozásában a forintosításra mikor került sor. (Egyik csoport megkapja a kötelező forintosítás kedvezményét, míg a másik nem.) Ez a megkülönböztetés önkényes alapon történik (amely egyébként bíróság által nem is vizsgálható – I. még a harmadik problémakört) így sérti a diszkrimináció tilalmát [At. XV. cikk (1)-(2) bekezdése].

A Törvény 4-5. §-a, illetve 18. § (1)-(2) bekezdése csupán a főadóst tekinti a forintosításra vonatkozó kommunikáció címzettjének, a többi érintettnek (így a kezesnek is, vö. a Törvény 4. § (3) bekezdésével) csupán másolatkérési jogot ad; és kizárólag a főadós az a személy, aki a forintosítás mellőzését kérheti [Törvény 15. § (2) bekezdése, 18. § (3) bekezdése]. Ezáltal összességében sérül a készfizető kezes önrendelkezési joga [At. II. cikk], illetve a (fő)adóssal összehasonlítva a Törvény a kezeset ebben a kérdésben diszkriminálja is [At. XV. cikk (1)-(2) bekezdése], valamint bizonyos korábban biztosított készfizető kezesi jogokat elvesz, amivel sérti a szerzett jogok védelmét [At. B. cikk (1) bekezdése] és a tulajdonhoz való jogot [At. XIII. cikk].

A Törvény 20-21. §-a kívánja biztosítani az „ügyfélvédelmet” a forintosítás során. A szabályozás ugyanakkor nem ad lehetőséget arra, hogy az érintett bírósághoz forduljon, így sérül a bírósághoz fordulás joga [At. XXVIII. cikk (1) bekezdése].

3. Diszkrimináció a forintosítás időpontja alapján

A Törvény visszatérően használja „a pénzügyi intézmény által már felmondott fogyasztóval kötött devizaalapú kölcsönszerződésből eredő, a pénzügyi intézmény vagy a vele összevont alapú felügyelet alá tartozó pénzügyi intézmény által devizában még nyilvántartott követelés” fordulatot [vö. a Törvény 1. § (1) bekezdés b) pontjával, 3. § b) pontjával, 15. § (1) bekezdésével, 24. § (2) bekezdésével]. Megállapítható ugyanakkor a Törvény hivatkozott rendelkezései az aláhúzott elemeket (azaz szűkítéseket) egyes esetekben használják, míg más esetekben beérik csupán egy „rövidebb” változattal. Ha mindehhez hozzávesszük a Törvény 1. § (2) bekezdés d) pontját, láthatjuk, hogy a Törvény világos különbséget tesz a pénzügyi intézmény (vagy a vele összevont felügyelet alá tartozó pénzügyi intézmény) felé, korábban a pénzügyi intézmény által felmondott fogyasztóval kötött devizaalapú kölcsönszerződésből

² A pénzügyi intézmények és a Pénzügyi Békéltető Testület következetes gyakorlata szerint a devizahitel szerződésekkel kapcsolatos jogszabályokban szereplő „fogyasztó” fogalomba nem tartozik be az – egyébként éppúgy fogyasztó – kezes.

eredően fennálló követelések (illetve azok kötelezettjei között) között azon az alapon, hogy a követelést mikor is forintosították.

A Törvény hatálybalépése előtt forintosításra csak akkor volt lehetőség, hogy a felek vagy az eredeti kölcsönszerződésben, vagy utóbb egy szerződésmódosítás keretében így rendelkeztek; de nem volt kizárt az sem, hogy a pénzügyi intézmény szerződésszegő módon egyoldalúan forintosított (l. lentebb). A Törvény hatálybalépésével azonban a Törvény alapvető változást hozott, ezt követően ugyanis forintosítás már csak a Törvény alapján mehetett végbe, ráadásul a Törvény alapján immáron a felek akaratától függetlenül, kötelező módon.

Ezen rendelkezések alapján két csoport képezhető. Egyrészt adottak azok a kötelezettek, akiket a Törvény 1. § (1) bekezdés b) pontja kiválasztott, ők kötelezően (azaz a pénzügyi intézmény akaratától függetlenül) részesülnek a Törvény szerinti forintosításban (amely csak egyféle lehet, legfeljebb kérhetik a forintosítás mellőzését). Másrészt képezhető egy másik csoport is, amelybe azok a kötelezettek kerülnek, akik az (eredeti vagy módosított) kölcsönszerződésük alapján a szerződés szerinti árfolyamon és feltételek mellett (amelyek a Törvény szövegének akkori nem ismerete miatt bizonyára eltérnek a Törvényben foglalt forintosítási feltételektől) vettek részt a forintosításban. Az egyik csoportban tehát biztosított a kötelező forintosítás kedvezménye,³ míg a másik csoportban nem.

Látható, hogy a két csoport között a Törvény csak azon egyetlen szempont alapján tesz különbséget, hogy a pénzügyi intézmény (vagy a vele összevont alapú felügyelet alá tartozó pénzügyi intézmény) a Törvény hatálybalépése napján még devizában tartja-e nyilván a követelést, vagy sem, azaz hogy korábban a pénzügyi intézmény maga forintosította-e a követelést, vagy sem.

Nagyon ésszerűtlen (és ezért önkényes) egy olyan megkülönböztetés, amelynek alapja csupán egy időbeli elhatárolás (2015. október 5. előtti időszak; illetve 2015. október 5. és az az utáni időszak), valamint az, hogy – teljesen esetleges módon – nem forintosította-e saját magától az adott követelést a pénzügyi intézmény. Ebben a rendszerben ugyanis egyedül a pénzügyi intézményen múlik, hogy a Törvény szerinti forintosítás végbe megy-e, azaz hogy a kötelezett milyen elbírálásában részesül: A pénzügyi intézmény „tekintheti úgy”, hogy a követelést ő már nem tartja nyilván devizában, hiszen korábban már forintosította, így pedig az adott kötelezetre mégsem fogja alkalmazni a Törvényt.

Látható, hogy a Törvény szerint gyakorlatilag csak a pénzügyi intézmény álláspontja az irányadó a tekintetben, hogy a kötelezett melyik csoportba kerül, hogy szenved-e hátrányt, vagy sem. E körben pedig a Törvény szerint nem lehet releváns az sem, hogy adott esetben vitás a felek között, hogy a Törvény hatálybalépése előtt sor került-e forintosításra, illetve hogy a pénzügyi intézmény a forintosításra egyáltalán jogosult volt-e. Tulajdonképpen ezek a körülmények nem is vitathatóak, hiszen a Törvény nem biztosítja a bírósághoz fordulás jogát (vö. a jelen Panasz 5. pontjával).

4. A kezes szerzett jogainak, tulajdonjogának és önrendelkezési jogának sérelme

A készfizető kezesség az Indítványozóra irányadó,⁴ a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: „Ptk.”) 272-276. § alapján egy szerződési biztosíték arra az

³ Amely – ha lehet kérni a mellőzését is – vitathatatlanul kedvezmény, hiszen a kötelezett eldöntheti, hogy elfogadja-e a forintosítás eredményét; amit nyilván nem tesz meg, ha a forintosított összeg számára nem megfelelő.

⁴ Vö. még a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXVII. törvény 50. § (1) bekezdésével: „Ha e törvény eltérően nem rendelkezik, a Ptk. hatálybalépésekor fennálló kötelezésekkel kapcsolatos, a Ptk. hatálybalépését követően keletkezett tényekre, megtett jognyilatkozatokra – ideértve az e tények, illetve jognyilatkozatok által keletkeztetett újabb kötelezések is – a Ptk. hatálybalépése előtt hatályos jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.”

esetre, ha az adós valamiért nem teljesít. A készfizető kezes nem részese a kezességgel biztosított szerződésnek, ugyanakkor a kezességvállalása alapján az adóssal egy sorban helytállni tartozik az alapjogviszonyból származó egyes kötelezettségeikért. Ez egy alapvető feszültséghelyzetet teremt a kezes jogállását illetően, hiszen a kezes úgy vállal magára helytállási kötelezettséget egy idegen tartozásért, hogy a tartozás alakításában (hiszen az annak alapjául szolgáló jogviszonyban nem fél) nem vehet részt, a tartozást mások alakítják az ő beleszólása nélkül: egyetlen lehetősége van csak, nem elvállalni eredendően a kezességet. Ezt a(z ön)rendelkezési jog tekintetében megjelenő deficitet a jognak megfelelő garanciákkal kezelnie kell, különben a kezes önrendelkezési joga meg nem engedett módon sérül.

A kezes több formában kaphat garanciát; alapvetően a jogalkotón múlik, hogy milyen eszközökhöz nyúl annak érdekében, hogy a kezesre vonatkozó szabályozás alkotmányos legyen. Álljon itt néhány megoldás: Egyrészt szólhat úgy a szabályozás, hogy a kezes mégis kap bizonyos beleszólási jogot a tartozás mértékének alakításába (pl. érvényesítheti azokat a kifogásokat is, amelyeket az adós érvényesíthet a jogosulttal szemben, vö. Ptk. 273. § (1) bekezdés második fordulatával). Másrészt védhetjük a kezest azzal is, hogy ha kimondjuk, hogy más személyek cselekményeinek még sincs hatása bizonyos esetben a kezesre (pl. a kezes a perköltségekért és a végrehajtási költségekért csak akkor felel, ha a keresetindítás előtt őt a teljesítésre felszólították, vö. Ptk. 273. § (2) bekezdés második mondatával). Harmadrészt elképzelhetünk olyan lehetőséget is, hogy a kezes a számára elviselhetetlenné váló kezességvállalás alól szabadulhasson (pl. a kezesség törvényi megszűnése arra az esetre, ha a követelés a jogosult hibájából behajthatatlanná válik, vö. Ptk. 276. § (2) bekezdésével; felmondási jog biztosítása). Összefoglalva megállapítható, hogy a jogalkotónak megfelelő garanciákkal kell biztosítani azt, hogy kezes önrendelkezési joga ne sérüljön meg nem engedett módon, és erre többféle eszköz áll a rendelkezésére.

A jelen Panasz szempontjából két garanciát, jogosultságot emelnék ki az Indítványozó készfizető kezesi jogállását illetően. Az egyik a – már említett – adósi kifogások érvényesíthetőségének a lehetősége [Ptk. 273. § (1) bekezdés második fordulata], a másik pedig az, hogy a kezes kötelezettsége nem válhat terhesebbé, mint amilyen elvállalásakor volt (kiterjed azonban a kezesség elvállalása után esedékessé váló mellékszolgáltatásokra) [Ptk. 273. § (2) bekezdés első mondata]. Ez két olyan jogosultság, amelyet a Törvény a forintosítással kapcsolatban a kezesnek nem biztosít. A Törvény 4-5. §, illetve 18. § (1)-(2) bekezdése csupán a (fő)adóst⁵ tekinti a forintosításra vonatkozó kommunikáció címzettjének, a többi érintettnek (így a kezesnek is, vö. a Törvény 4. § (3) bekezdésével) csupán másolatkerési jogot ad; és kizárólag a főadós az a személy, aki a forintosítás mellőzését kérheti [Törvény 15. § (2) bekezdése, 18. § (3) bekezdése]. A Törvény szerint tehát a kezes nem értesül a forintosítás lehetőségéről, ráadásul a forintosítás eredménye rá minden esetben ki fog terjedni, akkor is, ha ez nagyobb terhet⁶ jelent számára, mint amelyre a kötelezettségvállalása szolt – ráadásul ő e körben semmiféle kifogást, forintosítás mellőzésére irányuló nyilatkozatot nem tehet.

Természetesen az, hogy egy szabályozás eltér a Ptk.-tól, önmagában nem von maga után alaptörvény-ellenességet. Minden körülmények között biztosítani kell azonban a szabályozás alkotmányosságát, így amennyiben a Törvény a készfizetői kezesi jogállást illetően eltérő

⁵ Ennélfogva egyébként nemcsak a kezes, hanem a többi adós joga is sérül a szabályozás alapján, hiszen a Törvény csupán a főadósnak biztosít jogokat.

⁶ A Törvényben nincs olyan rendelkezés, amely biztosítaná, hogy a forintosítás eredményeképpen kialakuló tartozás mértéke nem fogja meghaladni az eredeti tartozás mértékét. Devizában nyilvántartott követelés esetén elképzelhető ugyanis olyan kimenetel, hogy a követelés tényleges kifizetése (a „lerovás”) idején – történjen az akár önkéntesen, akár bírósági végrehajtás útján – a devizaárfolyamok a Törvény által a forintosítás céljára meghatározott fix árfolyamhoz képest kedvezőbbek lesznek. (Ezzel kapcsolatban a Törvény 12. § (1) bekezdése, illetve a 16. § (1) bekezdése útján alkalmazandó az egyes fogyasztói kölcsönszerződések devizanemének módosulásával és a kamatszabályokkal kapcsolatos kérdések rendezéséről szóló 2014. évi LXXVII. törvény 10. § különböző referencianapokat, illetve -időszakokat határoz meg, azonban az ott leírt módszerrel minden esetben megkapható egy fix forintosítási árfolyam.)

felfogást kíván a jövőre nézve követni, akkor ennek az eltérő felfogásnak kell alkotmányosnak lennie – még ha más módszerekkel is, mint amelyeket a Ptk. alkalmaz. A fenti leírásból látható azonban, hogy a Törvény a készfizető kezes jogi helyzetét illetően nem egy másik, a kezes önrendelkezési jogával összhangban lévő megoldást választ, hanem egyszerűen ignorálja a kezes, s így végeredményben meg nem engedett módon korlátozza az önrendelkezési jogát.

Másik nézőpontból a készfizető kezes jogállása, amelyet annak elvállalásakor a Ptk. rendezett, a Törvény alapján egyértelműen sérül, bizonyos korábban a Ptk. alapján megszerzett jogosultságok (adósi kifogások érvényesítése, felső tartozáslimitre hivatkozás) eltűnnek. Ezek a jogok mint kötetmi jogosultságok egyrészt az alkotmányjogi tulajdonfogalom alá vonhatók, így elvonásuk a tulajdonhoz való jog sérelmeként is minősülnek, de ha tulajdonként nem is, de mint szerzett jogok védelemben részesülnek az At. alapján.

A fenti problémakör megközelíthető továbbá a diszkrimináció tilalmának sérelmeként is, hiszen amíg a főadósnak a Törvény bizonyos jogokat biztosít a forintosítással kapcsolatban, a tartozásért ugyanúgy felelő készfizető kezes ezekről megfosztja, és emiatt hátrányt okoz neki. A különbségtétel ez esetben is önkényes.

5. A bírói út kizárása

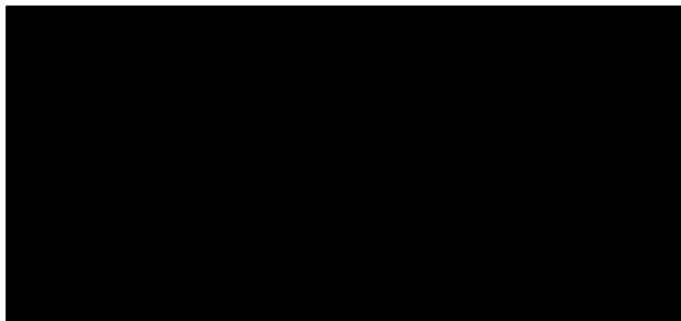
A forintosítás elmaradását vagy nem megfelelő voltát csak a Törvény szerinti panaszeljárással lehet vitatni. A panaszeljárással nem biztosított a bírósági kontroll; amennyiben a pénzügyi intézmény elutasítja a panaszt, az bíróság előtt nem támadható meg (sem az adós, sem pedig a kezes által). Egy ilyen szabályozás eklatáns módon sérti az At.-ben biztosított bírósághoz fordulás jogát.

6. Egyéb kérdések

Az Abtv. 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Ügyrend 36. § (2) bekezdésére tekintettel Indítványozó képviselőjében, nevében és helyette kijelentem (ahogy az F/1. szám alatt csatolt meghatalmazásban tett nyilatkozatában az Indítványozó maga is kijelentette), hogy az Indítványozó jelen Panaszban (illetve későbbi beadványokban, határozatokban és egyéb iratokban) szereplő személyes adatainak a nyilvánosságra hozatalához nem járulok hozzá.

Budapest, 2016. április 1.

Tisztelettel:

Mellékletek:

- I/1. Meghatalmazás
- I/2. A 2015. október 2-i Magyar Közlöny tartalomjegyzéke
- I/3. Készfizető kezességi megállapodás
- I/4. Kölcsönszerződés
- I/5. A pénzügyi intézmény forintosítással kapcsolatos levele
- I/6. A követeléskezelő utolsó felszólítása
- I/7. A követeléskezelő forintosítással kapcsolatos levele